

#

Що предвещава въ гнявъ сбърчано чело
И трепета на ноздрите разпнати?
Мигъ и скрижали съ издълбанъ на тяхъ
Заветъ самъ той ^{на Късове} разбилъ би ~~на парчета~~ . . .
Единъ-два ^штриха още — и ще стане
Пророка древенъ, гнявна си присъда
Да изрече надъ нови времена.
Полека се унесения майсторъ
Наведе, зе блезничното длето
И млатътъ, но изправи се отново
Каточе сепнатъ, нямъ и неподвиженъ, —
И ропотъ глухъ, отъ нейде изъ душа му
Възйетъ, къмъ него строго проговори:

«Нещастенъ синъ на некадърно време!
Кой демонъ зълъ прибули твоя погледъ,
Та около си, зрящъ, не виждашъ нищо?
Около тебъ развалата гъмжи,
Около тебе жертва подиръ жертва
Предъ кървавий олтарь на родний край
Се трупатъ безвъзмездно . . . Съзерцавашъ
Ти ужасите за наслада — въ тяхъ
Ти черпишъ вдъхновение. Де боецътъ?
Де смелий вождъ? Рабъ надъ раби е той!
Въ сърцето му и злоба и любовъ
Угасна; млатъ въ десница той държи,
И глухъ стои предъ воплите за помощъ.
И той живеи? Да, въ подвизи живеи —
Той камъните буди . . . »

Бесенъ стонъ,
Каточели изъ кървавата гръдъ
На зверъ раненъ, отъ сводовете тъмни
Оттласванъ, дълго тамо се отйеква.
Отстъпи той и тежкий млатъ изви
Назадъ, готовъ невидимий си врагъ
Да сврасне съ него; но полека пакъ
Ръката си отпусна и промълви: